

BIBELSK TRO

Nr. 4
Aug. 1997

6. årgang

4

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk grunn*

PÅ **BIBELENS** Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro.

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlene skrifisyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord - slik det opprinnelig ble gitt - er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veileding til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdigjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), forkynner/cand. theol. Kristoffer Fjelde (nestformann), bonde Kristian Byberg (sekretær), ingeniør Gordon Landro og avd.leder Olav Stokka.

Varamenn: Adjunkt Gunnar Holth, misjonær/cand. theol. Olav Toft, avd.leder Tor Ydstebø, bonde Leif Jan Krogdal og tømrer Malvin Jekteberg.

Rådet:

Rådgiver/sosialøkonom Dagfinn J. Hansen, misjonær Jan Ove Heggdal, bonde/cand. theol. Arvid Joramo, bonde Bjørn Lende, bonde Samuel Norland, misjonær/cand. theol. Gutterm Raen.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, lektor/cand. theol. Eivind Gjerde, adjunkt Gunnar Holth, typograf Narve Holmen, adjunkt Reidulf Tværåli, misjonsskolelærer/dr. Norvald Yri.

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på
evangelisk-luthersk grunn

Redaksjon:
Olav Hermod Kydland
Gutterm Raen
Olav Toft

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadr.:**
Postboks 264, 4350 Nærø
Fax 51 43 22 82

Abonnement og gaver:
Kleppveien 894,
4063 Voll

Postgiro: 0825 0578300
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro:
1199 250-9350

Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf. 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Arsabonnement:
Norge og Norden kr.100,-
Til andre land kr.125,-
Skoleungdom kr.70,-

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig for
at ikke noe bryter med stift-
telsens formål og grunnlag.
Unntak fra dette kan være
ytringer i klipp- og leserbrev-
spalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Torleiv Åreskjold

Trykk: Allservice, Stavanger
Tlf. 51 82 84 86

Innhold

På trygg grunn	2
Leder. <i>Gutterm Raen.</i>	
Elden må aldri slokna	3
Andakt. <i>Magne Solsvik.</i>	
Jonas Pettersen – et Herrens vitne	4
Portrett. <i>Reidulf Tværåli.</i>	
Korsets teologi eller åndelig kvakksalveri?	6
Fra troens slagmark. <i>Niels Ove Vigilius.</i>	
Et ord til de unge	11
Troslivet. <i>Ole Hallesby.</i>	
Kirken og de homofile	12
Kommentar. <i>Olav Hermod Kydland.</i>	
Troen på Guds sønn og vårt forhold til Israel ...	14
Bokklipp. <i>Øivind Andersen.</i>	
Kva med kristendommen og islam ?	16
Kommentar. <i>Olav Toft.</i>	
Lov og evangelium i fokynnelsen	17
Søkelys på forkynnelsen. <i>Reidar Eriksen.</i>	
Profeten Joel og endetiden	21
Bibelforum. <i>Dag Risdal.</i> Del 5 (Frts).	
Døsiged og søvn	24
Bladklipp. <i>Poul Madsen.</i>	

«Helliget Herren...»

*Helliget Herren i hjertet og sinnet.
Hellighet ham med hvert eneste lem.
Hellighet ham både ute og inne:
– har mellom venner og ute bland dem
som enda håner hans frelsende nåde.
Helliget Herren bland «liten og stor».
Helliget ham – så han ene får ráde
gjennom mitt vesen i liv og i ord.*

(Olav Nergård, fra diktheftet "I Herrens hånd".)

Neste nummer av Bibelsk Tro kommer i oktober.

På trygg grunn

Av Guttorm Raen

I Ordspråkenes bok 5,14 leser vi et underlig ord: «Nær var jeg kommet i den største ulykke midt i menigheten og i forsamlingen».

Andre ord i Bibelen taler også om faren for utglidning, selv om en tror at en står i en sammenheng der en skulle kunne kjenne seg åndelig trygg. En som kjempet med å forstå noen av problemene i tilværelsen, sier det slik: «På lite nær var mine trinn glidd ut» (Salm 73,2).

Et farlig landskap

Vi lever i en tid med mange åndsstrømninger som presser på og vil lokke de troende bort fra den rette veien. Det er mye i vår tid som minner om det som Jesus sier skal være karakteristisk for de siste tider (jf. Matt 24,10-12).

Vi må gjøre det vi kan for å peke på og advare mot slike åndsstrømninger, samtidig som vi viser positivt hva som er den rette veien. Det trenges orientering også om hvilke veier som fører vill.

Her er det en spesiell side vi ønsker å rette oppmerksomheten mot. For én sak er å være klar over - som teoretisk kunnskap - hva som er avveier og hva som er rett. Men de ordene vi siterte, viser oss at vi må ikke glemme at saken også har en praktisk og svært personlig side: «Jeg går i fare hvor jeg går.»

Oppmerksomhetens fare

Både press utenfra og likegyldighet og slovhets kan føre til at en - kanskje uten å være klar over det selv - gradvis blir bort fra den trygge åndelige grunnvoll. Generelt kan vi vel si at presset fra den verden som står Gud imot, ser ut til å bli sterkere etter hvert. Med et bilde kan vi kalte det for åndelig forurensing. Ikke minst gjelder det påvirkningen gjennom massemedia, men også den innflytelse en møter i omgang med andre mennesker - spesielt ulike former for gruppepress.

I tillegg nevner Bibelen konkrete områder hvor denne faren for utglidning er ekstra stor: Det gjelder når en begynner å gi etter for sine lyster og være unøye med Guds ordes normer for seksualmoral

(Ordspråkene 5 og 1 Tim 5,6), når pengejag og materielle goder får høy prioritet (1 Tim 6,9-10), når en begynner å gruble over tankemessige problemer uten å la Guds ord veilede (Salm 73), eller når en er selv-sikker og tenker at en ikke står i noen fare (1 Kor 10,12).

En farlig tankegang

En konkret tankegang som er nokså vanlig i dag, kan det være nødvendig å nevne særskilt. En sier at en ikke forstår det som står i Bibelen, og tenker at en derfor ikke trenger å bry seg om det. Stundom henvises det til at det finnes så mange ulike meninger, men å se etter hva som virkelig står, tar en seg ikke bry med. Eksempler på dette er vanlige blant annet i forbindelse med spørsmål om samboerskap og homofili, og om kvinnelig presteskap og kristen tjeneste.

Her svikter det for det første rent logisk. For hvordan skal en vite hva Bibelen lærer dersom en ikke bryr seg om å undersøke hva den sier om aktuelle spørsmål? Dette er jo en "gedigen" selvmotsigelse.

Dessuten er jeg redd for at det innebærer en katastrofal mangel på ydmykhet overfor Guds ord. Selv leser en mye mindre i Guds ord enn tidligere tiders troende gjorde. Men en har ingen kvaler med å forkaste det som disse var overbevist om var rett. Burde en ikke heller tenke at dersom det er noe en ikke forstår, så må en være forsiktig med å følge nye tanker som tidligere tiders kristne mente var feil?

Bevart i trygghet

Bibelen inneholder løfter om om at de troende ikke skal føres vill (f.eks. Jes 30,21).

Men det skulle jo si seg selv at dersom en skal bli bevart, må en - billedlig talt - være på det stedet hvor det er åndelig trygt.

Det vil for det første si å leve i nært samfunn med Kristus og være opptatt av hva Gud sier i sitt ord. For dette ordet er vårt liv, og det gir næring for vårt sjelsliv og veiledning for vår ferd gjennom verden, og gir frimodighet til å vitne for andre.

Elden må aldri slokna

Av Magne Solsvik

Altar-elden måtte aldri slokna; den måtte haldast stadig brennande. Slik var det i den gamle pakta. Altar-elden måtte ikkje brennast ut; den var tent av Gud. Det hende nok, diverre, mang ein gong at elden slokna. Ja, til og med at altaret vart nedrive i det gamle Israel. Folket tok til å tena framande gudar, og so vart det "uår" i landet.

Korleis er det med ditt altar, har det ein frisk flamme? Vert oska fjerna kvar morgen, slik at elden kan nærast med ved og det kan leggjast brennoffer oppå, og saman med det ofra takkoffer-feitt? Ikkje då i bokstavleg tyding.

Korleis er det med bønealtaret?

Det er der vi kjem i kontakt med den levande Gud i den nye pakt.

Jesus gjekk inn i heilagdomen med sitt eige blod og fann ei æveleg utløysing for

Videre minner Bibelen om hvor viktig den oppbyggelse er som vi har sammen med andre troende (Apg 2,42; Mal 3,16). Det behøver ikke være den store flokken (Matt 18,20) - noe som kan være godt å tenke på når en ser hvor oppdelt de troende er av ulike grunner. Det er viktig at den kristne forsamling får være det den skulle for oss: Samlingspunkt om Kristus og hans ord.

I dette samfunnet hører nådemidlene heime: Forkynnelse av evangeliet, dåp og samling om Herrens bord. Vi skal være klar over at dåp og nattverd er Guds verk, ikke avhengige av verdigheten til den som utfører dem. Men for det sunne liv i menigheten har det avgjørende betydning at de troende ikke gjør seg avhengige av spesielle institusjoner, men har hyrder som veileder rett fra Guds ord. Mange av oss har for eksempel opplevd særlig rike stunder når vi har vært samlet til fri nattverd og vitnet for hverandre i et slikt fellesskap (jf. 1 Kor 11,26).

I de helliges samfunn får vi gi og ta imot veiledning, hjelp, trøst og gjensidig formaning ved Ordet (Heb 3,13), og vi får be sammen og for hverandre. ●

oss, ein gong for alle. Og so skal vi få komma til han slik som vi er, ufortent av nåde.

Ja, dette veit eg, seier du kanskje; eg har vore hjå Jesus med mi synd og fått tilgjeving. Men so vart det kanskje med det. - Du er med i den kristne samanheng, men har ikkje sett at Jesus har ei tenesta for deg. Då må du gå innatt til Gud i bøn, slik at han får tenna deg på nytt, at han får nøra opp elden som ein gong var tent der inne; for vi skal gå ut og bera frukt, frukt som varer ved. For det er alle kristne si oppgåva dette å bringa ut evangeliet; men då må det vera eld og offer på altaret.

Vi ser at apostlane var tent med eld, då dei skulle ta til med si teneste. Den kraft som apostlane fekk, kan vi og få. Den er ikkje nokon premie for eit langt liv for Herren. Nei, det er ei gáve til alle som bed om det (Luk 11,9).

Er livet ditt kraftlaust?

Er livet ditt kraftlaust, og har du ingen ting å bringa til andre? Be, og du skal få, er Jesu lovnad til deg i dag! Det er ikkje berre til dei første kristne dette vart sagt. Nei, det lyder til deg i dag!

Elias måtte byggja opp att altaret og leggja ved og offer oppå, og so kom Gud med elden. Slik vil Gud også koma til deg med elden, om du byggjer opp att ditt altar, og legg ved og offer oppå.

Går du inn til Gud i dag i bøn og bibellesing, so er han den same og vil koma deg til møtes. Ja, "før du ropar, vil eg svara", seier Herren. - Held du elden ved like i bøn, bibellesing og samfunn med dei heilage, so vil Herren utrusta og fylla deg til den gjerning han har tiltenkt deg.

*Løftene kan ikke svikte,
Nei de står evig fast!
Jesus hvert ord har beseglet,
den gang hans hjerte brast.*

*Himmel og jord skal brenne,
høyder og berg forsvinne.
Men den som tror skal finna:
Løftene rokkes ei!* ●

► Jonas Pettersen – et Herrens vitne

Av Reidulf Tværåli

I år er det 150 år siden sangforfatteren Jonas Severin Pettersen (1847-1915) ble født. Han var et Guds redskap som satte spor etter seg. I «Sangboken» finner vi riktig nok bare tre sanger av ham. De er enkle i formen. Men budskapet er sentralt og klart evangelisk. Her er sterke vitnesbyrd om den eneste frelsesgrunn og det eneste framtidshåp:

*«Meg til frelse jeg intet vet
Uten deg, Guds Lam,
Ene i din rettferdighet
Skjules all min skam.»*
(Nr. 273)

*«Alene i håp til Gud
Min sjel er stille.
Han redder meg sikkert ut,
Meg usle, lille.
Han ene min klippe er
Hvorhen jeg iler,
Når stormen meg kommer nær,
Der trygt jeg hviler.»*
(Nr. 295)

Sterk vitnetrang

Jonas Pettersen var fra Kristiania, der han vokste opp i trange kår. Allerede som barn kjente han seg dradd til Gud, og i konfirmasjonstida ble han vakt. 18 år gammel fikk han se seg løst i Joh. 1.12: «Alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn.» Straks begynte han å fortelle det han hadde opplevd, og denne vitnetrangen var levende til hans siste dag.

Som reisende for et firma i hovedstaden, fartet han mye omkring. Her delte han ut traktater og nyttet anledningene til å avlegge et personlig vitnesbyrd. Dette vakte oppsikt, og noen steder forargelse. Han måtte møte på sjefens kontor: «De har valget mellom to ting, enten å være lekpredikant eller å representere firmaet.» Svaret lød stillferdig, men bestemt: «Skal jeg ikke få lov til å vitne om min Frelser, får jeg heller slutte hos Dem.» Det ble ingen avskjed.

En av dem som kjente Pettersen godt, har karakterisert ham slik: «J.P. var en original personlighet. Skikkelsen hadde noe urolig og rastløst over seg. Bevegelsene hurtige, blikket kvasst og over ansiktet et nesten aristokratisk drag. Hvor han kom inn i en forsamling ble han lagt merke til. Det var nesten en fast regel at han ble bedt om å avlegge et vitnesbyrd eller synge en sang. Det var han villig til. Tok han ordet til et vitnesbyrd, lette han ikke etter dysindige ting eller leverte lange utredninger. Det han kom med var enkelt og kortfattet:

*«Si meg uten lang innledning,
uten mange ord
at hans død er nok til frelse
for enhver som tror.»*

Etter noen ord fortsatte han på pianokrakken. Han slo an noen akkorder. Folk lyttet...

Sangstemmen var tørr, og akkordene han brukte, var enkle. Men han var gjennommusikalsk og i foredraget smelte tekster og tone sammen. Det var nesten alltid sine egne sanger han foredrog til melodier han selv hadde skrevet.»

I 1909 samlet han de fleste av sangene sine og gav dem ut i en liten sangbok med tittelen: «Emmaus. Nogle Sange for Jesus.»

Arbeid blant alkoholikere

Pettersen hadde vondt av de mange menneskene i hovedstaden som lå under for alkoholen. Fra århundreskiftet av viet han livet sitt helt til arbeidet for disse. Han bygde og drev alkoholikerhjem flere steder i landet. Et tid gav han også ut «Redningsmanden – et kristelig Organ for Arbejde blant Alkoholister.» Tanken var å få stakkarene bort fra storbyen med alle fristelser og inn under Ordets hørelse.

Slik kom han også til Hestdalen i Flatanger, der han drev et hjem i flere år. Han ble kjent med havnepfogd Konrad Hustad, og de ble gode venner.

På en tur til Namdalen i 1915 ble han syk og døde. En liten flokk venner fulgte

ham til graven på kirkegården i Namsos. Det hadde vært hans ønske og bønn at hans liv måtte «etterlate seg spor, – spor som syndere kunne snuble i, så de måtte søke frelse.» Eller slik han skriver i dette verset:

*«Bruk meg der hvor jeg vandrer frem,
Som ditt lys, ditt salt!
La meg vise forkomne hjem,
Sannhet tro i alt!»*

«Sett meg så jeg ser deg, Jesus!»

Det fortelles at han en dag satt på sitt arbeidsrom og forberedte en preken. Om kvelden skulle han igjen ut i Mesterens ærend. Men det var som om Ordet var helt stengt for ham. Han kjente seg fattig og tom.

Mens han sitter slik, banker det på døra, og Esaias, veslegutten hans, kommer smygende inn. «Hva vil du, Esaias?» spør han forundret. «Bare se på deg, far!» sier gutten og setter seg på en stol i rommet. Det er stille ei stund, men så bryter Esaias tausheten: «Sett meg opp, så jeg kan se deg, far!»

Da tar far gutten sin og setter ham foran seg på skrivebordet, og de begynner å snakke sammen om Jesus.

Guttens besøk tente lys i fars hjerte, og gav inspirasjon til å skrive den kjente sangen «Sett meg så jeg ser deg, Jesus!»

Som Guds barn lengter vi etter å bli satt på en plass der vi ser Jesus. Derfor er det godt å få be med sangeren:

*«Sett meg så jeg ser deg, Jesus,
Sett meg opp til deg,
Så at dine kjære øyne
Festes kan på meg!»*

*«Sett meg så jeg ser deg, Jesus,
Still deg foran meg,
Så at mine trette øyne
Hvile kan på deg!»*

*«Sett meg så jeg ser deg, Jesus,
På ditt kors opphengt,
Blodig, såret, tornekronet,
Spyttet på, hudflengt!»*

*«Sett meg så jeg ser deg, Jesus,
Døende for meg,
For at jeg rettferdig, salig
Skal tilhøre deg!»*

*«Sett meg så jeg ser deg, Jesus,
I ditt guddomsord,
Tal til meg og la meg høre
Du i Ordet bor!»*

*«Sett meg så jeg ser deg, Jesus,
Nå i denne stund,
Ånd på meg og la meg se deg
Som min frelsesgrunn!»*

*«Sett meg så jeg ser deg, Jesus,
Som mitt liv, min skatt!
Sett meg så jeg ser deg, Jesus,
I dødsmørkets natt!»*

(Nr. 51) ●

Troens klare blikk

*Alt som fordunkler min frelse for meg
fjern det o Gud, fra min vei.
Slik at din nådesols strålende skinn
opplyser hele mitt sinn.*

Kor:

*Gi meg troens klare blikk på Jesus
så jeg ser det blødende Guds lam.
For jeg vet at alt i denne verden
blekner når jeg får et blikk av Ham.
Ja jeg vet fra din dype sår
livets rike strømmer går.*

*Blikket fra verden og inn i meg selv
ofte mitt mot knekket ned.
Inntil ditt lys fra det himmelske vell
viste meg klart hva du vil.*

*Derfor, når vanstroens stormer meg når
søker mitt blikk det Guds lam.
Søker igjen til ditt blødende sår
stanser i tillit til Ham.*

(ukjent forfatter)

Korsets teologi eller åndelig kvakksalveri?

Av Niels Ove Vigilius

I kirkelig sammenheng diskuterer man ofte hvordan vi kan nå vår tids mennesker med evangeliet. I den forbindelse får vi gjerne høre at det moderne menneskets "referanseramme" eller livsfilosofi er så forskjellig fra tidligere tiders at det ganske enkelt er umulig for de fleste av vår tids mennesker å oppfatte tradisjonell kristen forkynnelse som meningsfylt og relevant.

Som forklaring på dette blir det ofte framholdt hvor avgjørende forskjeller det er på vår tid og for eksempel reformasjonstiden: Det store problemet for Martin Luther og hans generasjon var skyldfølelsen og frykten for Guds vrede, dom og straff over oss for våre synders skyld. Derfor ble det brennende spørsmålet for ham: Hvordan kan jeg få en nådig Gud? Derfor ble erkjennelsen av Kristus som stedfortreder og forsoner av avgjørende betydning for ham og hans samtid. Derfor var det også forkynnelsen av "Kristus og ham korsfestet" og at vi blir rettferdig gjort ved troen på ham alene, som kom til å stå i sentrum for hans og senere reformatisk forkynnelse og lære.

Vår tid

Men denne forkynnelsen sier få nåtidsmennesker noe, hevdes det. Den oppleves av de fleste i dag som underlig verdensfjern og irrelevant. Det ser ikke ut til å ha noen forbindelse med den hverdag som de lever i, med de spørsmål som opptar dem, og med de behov som de føler seg bevisst at de har. For det som de opplever som sitt store problem, er ikke deres ansvar og skyld overfor Gud. Det er ikke spørsmålet om hvordan de skal kunne bestå for Guds domstol på den ytterste dag og bli befridd fra hans vrede og dom til helvedes evige pine. Nei, tanken på dette og talen om det betrakter de fleste mennesker i vår tid bare som en levning fra en svunnen tid og dens primitive religiøse forestillinger. De anser den for å være uten grunn i noen annen virkelighet enn menneskets eget sjelelig - nærmere bestemt den angst og frykt som mennesker kjenner når de opplever at de står overfor overmektige makter og krefter.

Den livsfilosofi som i dag er dominerende og bestemmer mange menneskers holdning, er denne: Bare det jeg selv har opplevd eller kan oppleve, er sannhet for meg. Alt annet er i bunn og grunn fullstendig likegyldig og irrelevant for meg. Det som jeg spør etter, er derfor ikke så mye om noe er sant i objektiv forstand, men om det virker og gir meg noe av det jeg gjerne vil oppnå, eller om det hjelper meg til å bli fri fra det jeg gjerne vil unngå.

Det falne menneske

Men i denne holdning skiller vår tids mennesker seg imidlertid ikke vesentlig fra tidligere tiders mennesker. Etter syndefallet ser ikke mennesket Gud, men seg selv som universets sentrum. Det er "innkrøkt i seg selv", sentrert om sitt eget "jeg", og søker beständig seg selv og sitt eget - som Luther sier. Det er tilfelle enten mennesker regner med Guds eksistens eller ikke. For hvis Gud i det hele tatt eksisterer, så anser det falne menneske det samtidig som en selvfølge at han må være til for oss, for å oppfylle og tilfredsstille våre ønsker og behov. Gjør han ikke det, mener man at man heller ikke har bruk for ham, og foretrekker å være ham foruten.

Allmennreligiøsitet

Langt på vei er det denne livsfilosofien som ligger til grunn også for den oppblomstring av allmennreligiøsitet som vi har opplevd i senere år, med spørsmål etter den åndelige dimensjon i tilværelsen. For selv om mange hevder at de ikke har bruk for noen Gud, men er vel tilfreds med det liv de lever uten ham, så unngår heller ikke de å erfare noen av syndefallets bitre følger. Og så trenger de fundamentale livsspørsmål på også for dem, spørsmål om hvor vi kommer fra, hvorfor vi er her, hvor vi går hen.

Åndelig tomrom

På tross av god helse og gode materielle kår er det likevel mange som lider under en følelse av mangel på innhold og

mening i tilværelsen. De er derfor svært åpne for noe som kan fylle det åndelige tomrom som den rendyrkede materialisme har etterlatt dem i. Andre blir plaget av en følelse av utilstrekkelighet og mislykkethet, og spør etter noe som kan gi dem kraft og mot til å leve livet, gi dem mer selvtillit og styrke følelsen av at de selv har noen verdi. Det finnes mange ensomme, som lengter etter å oppleve å bli godtatt av andre og høre til i et varmt menneskelig fellesskap. Og det er mange syke og lidende mennesker som spør etter helbredelse fra sykdommen og befrielse fra det som plager dem.

Selv om det såkalte moderne menneske nok anser det for problematisk å tenke at Gud eller hele den usynlige, åndelige verden i det hele tatt eksisterer, er mange likevel svært mottagelige for de mange tilbud om både det ene og det andre som fallbys på vår tids åndelige og religiøse markedspllass. Stilt overfor disse tilbud går man gjerne med på en prøve. For hvis det skulle være noe i det, vil man jo nødig gå glipp av det som det lokkes med, og som man selv så gjerne vil oppnå og få tak i. Derfor søker mange i nyere tid til forskjellige nyreligiøse bevegelser, okkulte fenomener, eller til alternative behandlingsformer, som i mange tilfeller er uløselig bundet til en ikke-kristen, asiatisk filosofi og religion.

"Symptombekjempelse"

Det er imidlertid karakteristisk for vår tids nyreligiøse og åndelige vekkelse at det som den springer ut av, er menneskers smertelige erfaringer av noen av syndefallets følger, ikke erkjennelse av det som er selve roten til ondet: Menneskers synd og fortapthet under Guds vrede og dom. Det man spør og søker etter, er derfor heller ikke frelse i bibelsk forstand: Forlikelse med Gud og befrielse fra hans hellige vrede ved at våre synder blir forlatt alene for Jesu Kristi skyld. Nei, billedlig talt så slår både "mestere" og "disipler", "helbredere" og "pasienter" seg i disse sammenhenger til ro med *åndelig kvakksalveri*. I stedet for å søke bak de smertefulle symptomer til selve ondets rot, og så sette inn mot det med det eneste middel som kan helbrede fra grunnen av, slår man seg til ro med en midlertidig smertestillende symptombekjempelse,

mens selve årsaken, den grunnleggende "sykdom til døden", får være i fred og fortsette med sin livsødeleggende og nedbrytende virksomhet.

Den kristne menighet

smittet av tidsånden

Men er det ikke langt på vei det samme vi gjør oss skyldige i også i den kristne menighets egne sammenhenger i dag? Det er i hvert fall ingen tvil om at det moderne menneskes livsfilosofi har smittet over langt inne i menighetens egne rekker, og har øvd en dyptgående innflytelse på det som forkynnes, læres og skjer i store deler av kristenheten i dag.

Selv om mange kanskje ikke har lagt merke til det, så er Gud ikke lenger i sentrum for alt som tidligere. Gudsforholdet og evighetsalvoret er blitt nedtonet, og oppmerksomheten i stigende grad rettet mot mennesket og dets problemer og behov i livet her på denne jord. Forkynnelsen er ofte uten bibelsk substans. Det som vi da får høre, er hverken Guds hellige og tilintetgjørende lov eller Guds evangelium i bibelsk og frelsende forstand, men en ulykksalig sammenblanding eller adskillelse av disse to. Det blir allmennreligiøst, overflatisk og moraliserende snakk eller en antinomistisk tale om Guds kjærighet og tilgivelse som ikke sier noe om hva Guds kjærighet består i og hva det kostet ham å frelse oss - at han sendte sin Sønn og overga ham til en blodig død i vårt sted til soning for våre synder. I mye av vår tids sjelesorg er "evangeliet" på tilsvarende måte blitt et middel til rent dennesidig, psykologisk bruk - mentalhygienisk og psykoterapeutisk.

Nyere åndelige bevegelser

Det er langt på vei den samme tendens som gjør seg gjeldende også i de senere tiårs såkalte karismatiske fornyelsesbevegelser. Et av de mest karakteristiske trekk ved dem er den stadige søking etter noe nytt: Nye åndelige opplevelser og følbare erfaringer av Guds nærvær og berøring, nye sansbare manifestasjoner av Guds kraft og av hans inngrep her og nå. Det man åndelig sett lever av og mener at man skal bli fornyet ved, er disse stadig nye personlige opplevelser og erfaringer av hva Gud gjør her og nå i oss, snarere

FRA TROENS SLAGMARK

enn det Gud har åpenbart og gjort til frelse *før oss* i sin enbårne Sønn én gang for alle.

Derfor ser vi også at den ene karismatiske bølge etter den andre avløser hverandre med få års mellomrom. Hele tiden må det gamle kasseres og vike plassen for noe nytt: Først "dåp i Den Hellige Ånd", så "helbredelsens tjeneste" og "healing" av sjælesår", dernest John Wimber med "kraftevangelisering" og "kunnskapsord", så "framgangsteologien" eller "trosbevegelsen", og nå sist den såkalte "Toronto-velsignelse". De forskjellige karismatiske bølger kommer hele tiden med tilbud om "noe nytt", som i virkeligheten slett ikke er nytt, men ulike betegnelser på det samme: Den falske åndelighetens tilbud om midlertidig oppfyllelse og tilfredsstillelse av det falne menneskes kjødelige "jeg"-sentrerte opplevelsesjag. Under alt dette går selve ondets rot og det eneste som kan helbrede og frelse oss derfra, upåaktet hen. Ordet om Kristus og ham korsfestet blir trengt i bakgrunnen, eller likefram brukt i miskredit og foraktet.

Så langt jeg kan se, skjer det samme i forbindelse med mange av vår tids bestrebelser på fornyelse og moderne tilpasning av gudstjenesteliturgi og møteformer, samt ved bruken av moderne rytmisk sang og musikk i menighetens forsamling og som evangeliseringsmiddel. I håp om at man skulle bli bedre i stand til både å beholde menighetens egne unge og samtidig nå flere av vår tids mennesker med evangeliet ved å appellere til og forsøke å tilfredsstille det moderne menneskes opplevelsestrang, står man i fare for selv å komme bort fra evangeliet under tidsåndens innflytelse, og havne i kjødelig opplevelsesjag og menneskesentret underholdning.

Menneskenes dypeste behov

Men vi er ikke kalt til bare å gi mennesker det de selv spør etter og gjerne vil ha. Tvert imot, vi er kalt til å hjelpe mennesker til erkjennelse av deres dypeste nød og egentlige behov, som de ikke er klar over selv, og så gi dem det som de ikke kan være foruten om de skal bli frelst og ikke gå fortapt. Det skjer alene ved Åndens overbevisende gjerning

gjennom en uavkortet forkynnelse av både Guds hellige lov og hans frelsende evangelium.

Det er bare i møte med Gud selv i hans ord at vi lærer ham å kjenne slik han i sannhet er. Det er også bare da vi for alvor lærer sannheten om oss selv å kjenne - og dermed også både vårt eget behov for frelse og hva frelsen i bibelsk forstand består i.

Det bibelske frelsesbudskap blir av Paulus i en sum kalt for *ordet om korset*, om "Jesus Kristus og ham korsfestet" (1 Kor 1-2). I dette ord åpenbarer Gud seg selv for oss. Han åpenbarer sin hellighet, rettferdighet og kjærlighet. Bare i lyset fra dette ordet lærer vi å kjenne Guds evige råd til vår frelse: "Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham" (1 Kor 2,9).

Korsets anstøt

Det som blir forkjent for oss i ordet om *Kristus korsfestet*, er imidlertid så helt på tvers av vår naturlige menneskelige tankegang, følelse og fornuft at det forekommer helt urimelig for oss, ja, ganske anstøtelig. Det for jøder (dvs. alle selvrettferdige) et anstøt og for grekere (dvs. alle selvkloke) en dårskap, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft (1 Kor 1,18-23).

Hva er det da naturlig menneskelig tankegang og fornuft støter seg på og blir forgjet over når vi forkynner Jesus Kristus og det som korsfestet?

Det er ikke minst det faktum at åpenbaringen av Guds frelsende kjærlighet i Kristus korsfestet samtidig er åpenbaringen av hvor absolutt motsatt og uforenlig hans hellige vesen er til all synd, og en avsløring av oss selv i vår grenseløse syndighet. For det at Kristus døde i vårt sted til soning for våre synder, er en stadfestelse og fullbyrdelse av Guds rettferdige dom over oss alt vårt eget for våre synders skyld. I ordet om korset åpenbarer Gud seg for oss som den som i sin nåde utfir oss fra sin vrede. Kristus korsfestet er vårt eneste vern mot Guds vrede og dom. Han alene "frir oss fra vreden som kommer" (1 Tess 1,10), for det er ikke gitt noe annet navn under himmelen som vi kan bli frelst ved (Apg 4,12).

Dette er korsets anstøt. Det er noe i oss som gjør opprør mot det: Hele vårt gamle jeg, vår falne, gudfiendtlige natur reiser seg i protest. Men nettopp denne reaksjonen på Guds åpenbaring av sin frelsende rettferdighet og kjærlighet, av sin grenseløse nåde og tilgivelse ved at Kristus døde i vårt sted til soning for våre synder, viser hvor grenseløs syndig den er, synden som bor i oss.

Guds ord er klart

Men én sak står tindrende klart i Guds ord, og må gjøre det også for oss: Korsets anstøt og korsets kraft hører uløselig sammen! Fjerner vi korsets anstøt, mister ordet om korset også sin frelsende kraft. Viker vi unna korsets anstøt, gjør vi oss derfor skyldig i åndelig kvakksalveri. For da lar vi mennesker bli i deres synder og dermed også under Guds vrede og dom.

En annen sak, som står like tindrende klart i Guds ord og må gjøre det også for oss, er dette: Vår tids såkalte moderne menneske har like så lite som noen tidligere tids mennesker i seg selv noen som helst forutsetninger eller mulighet for, uten Guds Ånd, å fatte eller ta imot dette budskapet i tro, slik at det blir til frelse (1 Kor 2,14). Den frelsende kraft og virkning av ordet om Kristus korsfestet er heller ikke avhengig av vår overtalelsesevene, kløkt og kunst. Den beror på selve budskapets innhold og Den Hellige Ånds overbevisende og trosskapende gjerning gjennom nettopp dette ordet (1 Kor 2,4-5). Ham er og blir vi hjelpeøst avhengige av. Men nettopp derfor kan vi også i dag være fullt frimodige og forventningsfulle når vi "forkynner ikke oss selv, men Kristus Jesus som Herre" (2 Kor 4,5) for vår tids mennesker, om de så er aldri så "døde ved deres overtrødelser og synder" (Ef 2,1). For i ordet om Jesus Kristus og det som korsfestet er Gud selv ved sin Ånd nærværende og virksom med den samme overveldende kraft som han "viste på Kristus da han reiste ham opp fra de døde" (Ef 1,19-20). Derfor kan forkynnelsen av dette ord heller aldri bli uten frukt. For "slik skal mitt ord være, det som går ut av min munn", lyder det fra Herren - "det skal ikke vende tomt tilbake til meg, men det skal gjøre det jeg vil, og har framgang med alt som jeg sender det til" (Jes 55,11).

(Oversatt av GR)

Himmelrikets skule

Av: Gunnar Nordli

*Den skulen blir mykje forakta,
Guds eldgamle fakultet.
Her utdannast ikkje dei byrge,
kun audmjuke, kristne som gret.*

*Der pensum er kors og liding,
alt hovmot, får «ikkje bestått».
Elevane bær på ein lengsel,
kom snart, Herre, rykk oss opp.
(1 Tess 4,17)*

*Dei syndar nok titt og ofte,
blir utsett for mengda si hån.
Eksamnen blir avlagt, kvar einaste dag,
slik er det – for Herrens born.*

*Dei nektar å tilpassa Ordet,
til kjødet; og mengda sitt krav.
Men trur både Moses og Paulus,
og Han som stod opp frå si grav.*

*Men gartnaren reinskar dei ofte,
(Joh 15,1-8)
han vil dei skal bære frukt.
For kunnskap blir ofte til hovmot,
då treng ein formaning – og tukt.
(Heb 12,4-8)*

*Og misser dei vener, og eigedom,
då bøyer ein audmjukt kne.
Si helse og rykte, ja, born og viv,
Far – la Din vilje skje.*

*Skam, skulen er ukjend for mange,
er kristelege, lekmann og lerd.
Som vanvyrder Ordet frå Herren,
i leik, på si verdslege ferd.*

*Du trur Du kan sameine Kristus,
og sjølvaste Belial. (2 Kor 6,15)
Men mange skal fråtas det heile,
sjølv det, som dei trur dei har.
(Luk 19,26)*

Skyld

Av Guttorm Raen

Hva synd er, er langt på vei blitt fremmed for mennesker i dag. Ikke sjeldent blir det hevdet at det ødelegger menneskeverdet å tale om synd.

I virkeligheten viser Bibelen oss at det nettopp er det høye menneskeverd - at vi er skapt i Guds bilde - som gjør at synd er så viktig og alvorlig. Til forskjell fra dyrene har vi mennesker ansvar for det vi gjør, sier og tenker.

Sammen med at tanker om synd endres, ser vi at det samme gjelder begreper om skyld.

En vanlig tankegang er at skylden ikke kan være så stor når det er mange som gjør det samme. Slik skjer det at handlinger som før ikke lenge siden ble ansett som syndige, etter hvert er blitt så vanlige at ingen tenker det er galt å gjøre slikt.

På den andre siden, når noe riktig galt skjer, blir det straks satt fram høylytte krav om å finne ut hvem som har skylden. Jakt på "syndebukker" er et typisk trekk i vår tid. Slike tanker og

holdninger er totalt forskjellige fra det Guds ord viser oss om skyld.

Nettopp det at menneskene gjør imot Guds vilje uten å tenke over eller bry seg om hvor alvorlig dette er, øker synd og skyld (1 Mos 6,5; Jes 1,5; Hos 12,2). Hvor krasst det enn høres ut, er det sant som det er uttrykt i en gammel sangstrofe: De "skylden forøker med redselsfull flid".

I en av Vera Henriksens romaner fra vikingetiden har jeg lest en replikk som uttrykker en dyp bibelsk sannhet: "Skyld kan ikke deles". Om andre er medansvarlige i det som er galt, ja, endog er de som har ført an og lokket meg til å være med på det, minsker ikke det min egen skyld overfor Gud for det jeg selv er og har gjort.

Det eneste som kan frelse oss fra denne skyld og gi oss håp, er budskapet om Jesu Kristi kors: "Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham" (Jes 53,6). På dette grunnlag får vi høre og tro nådens ord: "Din misgjerning er tatt bort, din synd er sonet" (Jes 6,7). ●

Kristus og Skriften

Av Hugo Odeberg

Hvilken stilling mennesket skal innta til Skriften, er uttrykt av Det nye testamentet i Heb. 4,12.

Hvordan skal mennesket bedømme Skriften? Svaret er: «Guds ord er levende og kraftig og skarpere enn noe tweegget sverd og trenger igjennom, inntil det kløve sjel og ånd, ledemot og marg, og dømmer hjertets tanker og råd.»

Der har vi et meget klart og tydelig svar ut fra Det nye testamentets standpunkt til dem som spør: «Hvilken stilling skal jeg innta til Skriften? Hvordan skal jeg bedømme den?»

Svaret vender opp ned på spørsmålstilleren og sier at han ikke kommer på tale i det hele tatt. Det er ikke han som bedømmer Skriften, men det er Guds ord som bedømmer ham! – Det er kraftig. Det er den rette kritikere.

Det er ikke mennesket som er Ordets kritiker, men det er Ordet som er menneskets kritiker. Dette er den nytestamentlige læren om denne saken. ●

Et ord til de unge

Av Ole Hallesby

Mange sier at til de unge skal en ikke tale om synd, men bare om Gud og hans

**«...ikke skal
tale om synd til
unge...»**

viser fortellingen om den rike unge mannen i Markus, kap. 10. Her ser vi hvordan Jesus talar til de unge.

Den unge mannen kom til Jesus og spurte hva han skulle gjøre for å kunne få evig liv. Jesus svarte ganske enkelt: "Hvordan står det i loven?" Ja, det visste han nok, og ble forundret over at han ikke fikk annen hjelp av Jesus. Loven hadde han da holdt fra ungdommen av. Den unge mannen hadde virkelig holdt loven, slik som han hadde forstått den.

Og det står jo om Jesus at han så på ham og fikk ham kjær. Da Jesus ikke kom et skritt lenger med ham på den veien, vender han sverdet direkte inn i hans hjerte: "Selg alt det du har". Der satt han fast. Hva så han nå? Jo, nå så han i et eneste øyeblikk hvor mye han elsket Gud. Hans eiendeler var mer kjære for ham. Og så gikk han bedrøvet bort, fordi han i sitt indre var overbevist om sannheten i Jesu ord.

Her får vi et innblikk i hvordan Jesus forkynte for syndere, og hvordan han talte med dem om synd. Jesus viser fra den ytre handling til det indre sinnelag, hvor handlingen kommer fra. Jeg håper jeg kan vise hvor ukristelig den oppfattning

**«Hvorfor kjenne
sin synd?»**

gen er at en ikke skal en ikke tale om synd til unge mennesker. Om

Jesus får kaste noe av sitt lys inn i oss, så skal til og med den reneste og mest urørte få noe å gjøre. Hvorfor må menneskene kjenne sin synd? - Dersom han ikke får tale ut med mennesket om synd, kommer dette mennesket aldri inn i noe personlig forhold til Jesus. Det er mange mennesker som går

omkring uten å ha gjort dette - religiøse naturer - som vokser opp i religiøse kretser, som har mye med Gud å gjøre, men som aldri vil ha dette klare oppgjør med Gud.

Det blir klaget så mye i våre dager om tvil. Her er den eneste måten vi kan bli hjulpet på, nemlig om Jesus får sette seg i forbindelse med vår samvittighet og tale med oss. Den som vil at Jesus skal tale ut med seg om denne sak, han blir fridd ut fra denne tvilen. For Jesus er en eneste gåte for den som ikke har opplevd hva det vil si å ha et sinn som elsker synden og ikke Gud. Men for alle dem som ser sin fullkomne sedelige vanmakt, blir «...blir Jesus løsningen på alle menneskehjerters gåter.

Den som bøyer seg for sannheten, skal få se Jesus på en slik måte at han passer absolutt for ham.

*Du som freden meg forkynner
du en Frelser, jeg en synder.
Du med amen, jeg med bønn.
Du men nåden, jeg med skammen,
Å, hvor vi to passer sammen.
Du Guds salvede, Guds Sønn.*

Fra det øyeblikk jeg har bekjent alt for ham, er det den Hellig Ånds gjerning til mer og mer å utvikle denne syndserkjennelse.

Det som vi kjente av synden da vi ble frelst, det var nok hårdt og tungt. Men senere skulle Ånden vise oss mer av synden - alt som står i veien for min åndelige vokster. Og nå setter Ånden fingeren på nye felt som blir så ømme at jeg ikke kan leve, om jeg ikke blir kvitt dem.

Denne syndsbekjennelse fører med seg en dyp sorg, som vil følge enhver kristen hele livet. Og denne sorgen skal ikke bare bli stående. Den skal vokse; men tar likevel ikke bort gleden. Jeg blir glad for den nåden som jeg får. Og gleden holder, fordi den er ekte. ●

(oversatt fra svensk av Olav Toft)

Kirken og de homofile

Av Olav Hermod Kydland

I de senere år har det foregått en debatt om kirkens forhold til homofili og homofil samliv, og om et slikt samliv skal karakteriseres som synd eller ikke. Likedan er - etter uttalelsen fra bispekollegiets mindretall - spørsmålet om kirken bør foreta en velsignelse av homofile par og om homofile samboende bør få adgang til kirkelige stillinger kommet i fokus. Vi vil gjerne komme med noen synspunkt på disse saker.

Det første en må gjøre for å kunne svare, er å undersøke hva kirkens normgrunnlag, Den hellige Skrift, sier.

Ifølge Guds Ord er alle mennesker skapt i Guds bilde - til mann og kvinne. Kjønnsforskjellen er noe gudvillet, og mann og kvinne skal leve sammen i et forpliktende, livslangt og monogamt ekteskap.

Alle mennesker, heterofile og homofile, er elsket av Gud og er like verdifulle.

Synd

Men Guds Ord taler imot å bryte ekteskapet (drive hor) og utføre homofil praksis.

I 3 Mos 18,22 og 20,13 blir samleie mellom menn karakterisert som "en styggedom" og som "en motbydelig gjerning", og i 1 Mos 19,7 blir det karakterisert som en vond handling.

I Rom 1,18-32 sies det at de som gjør homoseksuelle synder, handler mot naturen og framkaller Guds vrede.

I Kor 6,9 tales det om at menn som har samleie med menn "ikke skal arve Guds rike".

I 1 Tim 1,10 står det at "menn som ligger med menn" handler "mot den sunne lære".

På grunnlag av Bibelen, som er kirkens normgrunnlag, må vi da si at homofil praksis eller samliv er brudd med Guds vilje, altså synd.

Følgelig kan ikke kirken akseptere dette forhold fordi det strider mot dens basis.

Av dette følger at den ikke kan velsigne homofile par fordi kirken kan ikke vel-

signe noe som Guds Ord karakteriserer som synd.

Man kan heller ikke ansette slike personer i kirkelige stillinger fordi de lever i et syndig forhold og godtar ikke Bibelens lære, kirkens normgrunnlag, i ekskapelige og seksualetiske spørsmål.

At bispekollegiets mindretall derimot vil åpne for kirkelig velsignelse av homofile par og ansette homofile samboende i kirkelige stillinger, er skremmende. - Det er brudd med Guds Ord, dvs. etisk vranglære og er kirkesplittende.

Noen innvendinger

Noen innvender imidlertid og sier at Bibelen er skrevet av feilende mennesker som ikke hadde kunnskap om ekte homofili. Ifølge Skriftenes selvvitnesbyrd så er Guds hellige Ånd Bibelens egentlige forfatter (se 1 Tess 2,13; 2 Tim 3,16-17). Vil da noen påstå at Gud selv ikke har kunnskap om homofili? Svaret er innlysende, selv om en del ikke vil godta det.

Andre sier at de personlig føler det er rett å leve sammen i homofile parforhold. Da kan man gjerne spørre: Hvem har fått mandat til å si at ens subjektive følelser har rett til å overprøve Guds Ord, og dermed oppheve Guds vilje på dette området? (Dersom man tror det, lager man seg en gud i sitt eget bilde). Nei, "Skriften kan ikke gjøres ugyldig" (Joh 10,35).

Omsorg og kjærlighet

A ha homofil legning eller orientering kan nok være smertefullt og by på mange vanskeligheter. Derfor bør de homofile møtes med kjærlighet og omsorg. Gud vil frelse alle mennesker, både homofile og heterofile, ved Jesus Kristus - verdens eneste håp. "Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!" sier Jesus (Mt 11,28). Han gir syndenes forlatelse, men ikke syndenes tillatelse.

For når Guds Ord stempler homofil praksis eller homofilt samliv som synd, så kan ikke den kristne kirke tillate det, selv om noen ønsker det. ●

Kirkelig velsignelse av homofile?

Av Olav Hermod Kydland

I Danmark foregår det også en debatt om kirkelig velsignelse av homofile forhold eller registrert partnerskap. Danmark fikk allerede i 1989 lov om registrert partnerskap, og i 1995 satte de danske biskopper ned et utvalg som skulle studere spørsmålet om kirkelig velsignelse - eller vielse - av registrerte partnere - under ledelse av rektor Niels Thomsen.

Noe senere nedsatte åtte konservative, kirkelige organisasjoner et eget utvalg med Carsten Elmeland Petersen ved Dansk Bibel-Institut som formann. Dette utvalget utga en egen rapport: "Kærligheden glæder sig ikke over uretten! Til de danske biskopper vedrørende kirkelig velsignelse av homoseksuelle par".

Den 20.05.97 ble imidlertid rapporten fra det såkalte "Thomsen utvalget" offentliggjort. I utdrag av konklusjonen heter det bl.a. at det registrerte partnerskap/homoseksuelle parforhold er ikke etter utvalgets oppfattelse i strid med kristen lære og moral. Når det gjelder de bibelske utsagn mot homoseksuell praksis, hevder utvalget at de kulturell betingede utsagn i Bibelen ikke har normativ karakter.

I hovedkonklusjonen sies det: "Utvalget finder således ikke, at der er principielle grunde, der taler imod at indføre et ritual til velsignelse af registreret partnerskab."

Nå er det opp til biskoppene å ta stilling til saken. De har visst nok ikke drøftet saken sammen ennå. Men biskopen i Århus stift, Kjeld Holm, sier ifølge Kristeligt Dagblad at et ritual kan være ferdig tidligst om vel ett år. Ifølge Missionsvennen nr. 11/97 tyder det på at noen stift kommer til å innføre et veilederende ritual for velsignelse av homofile, mens andre ikke vil gjøre det. I Norge er det allerede tale om at homofile nordmenn kanskje kan reise til Danmark for å få en kirkelig velsignelse.

Sterke reaksjoner

Det har kommet sterke reaksjoner på utvalgets konklusjon fra representanter

fra kirkelige organisasjoner. Formannen i Indre Mission, K. Lindhart Jensen, sier ifølge Missionsvennen at det er et bedrag når en innbilder mennesker at registrerte partnere får Guds velsignelse, for Gud velsigner ikke det som hans ord fordømmer. Derfor oppfordrer han til ikke å samarbeide med dem som har brutt med Skriftens autoritet.

Generalsekretær i Luthersk Missionsforening, Leif Rasmussen, tar kraftig avstand fra rapporten og hevder at den viser vei ut i et ytterligere uføre - ut over det som allerede råder i kirken og samfunnet. Så sier han at ut fra den bibelske åpenbaring kan man ikke velsigne et bevisst syndig forhold, likesom man ikke kan velsigne et tyveri.

Også fra prester i Den danske Folkekirke har det kommet sterke reaksjoner. Sogneprest Flemming Baatz Kristensen i Århus stift sier at dersom det blir tale om et rituale, vil det få konsekvenser. For det finnes noen grupper som tenker og overveier hva de skal gjøre, for noe vil bli gjort, sier han ifølge Missionsvennen.

Ellers vil vi nevne at den færøyske kirkeminister, Samal Petur, har uttalt at han vil anbefale den færøyske kirke å løsrive seg fra Den danske Folkekirke dersom det blir innført et ritual for velsignelse av homofile.

Vi vil uttrykke vår takknemlighet til dem i Danmark som står fast på Guds ord og kjemper i åndskampen mot nyhedenes tanker og ideologier. At et kirkelig utvalg kan komme til slike konklusjoner som nevnt ovenfor, er skremmende og viser at man har forlatt Skriftens autoritet og tolker Bibelen i samsvar med tidsånden og de rådende forhold i samfunnet.

Avslutningsvis vil vi sitere et utdrag av konklusjonen fra rapporten: "Kærligheden glæder sig ikke over uretten!" - "Der er ikke grundlag for at tilbyde en kirkelig velsignelseshandling eller forbønshandling for registrerede partnerskaber, men der er grundlag for en udvidet indsats, når det gælder evangelielykelse, sjælesorg og diakoni." ●

Troen på Guds sønn og vårt forhold til Israel

Av Øivind Andersen fra «*Hva med Israel?*», Sambåndet forlag.

Det er en nære sammenheng mellom det å tro på Guds Sønn, Jesus Kristus, og det å ha en rett innstilling til Israel. Disse to ting følges gjerne ad. Den som virkelig kjenner Jesus, og tror på ham, kan ikke stille seg negativ, avvisende, dømmende eller anklagende overfor Israel.

Riktignok kan vi ikke godkjenne alt det Israel gjør. Israel blir av Gud selv på mange måter beskrevet som et ulydig og gjenstridig folk med mange synder, og Gud godkjener ikke alt det Israel gjør. Derfor skal vi som kristne heller ikke gjøre det.

Men like så sikkert tror vi at Israel er Guds utvalgte folk, og vi bekjerner dette som Guds Ords tale. Vi tror at Gud vil bruke Israel like til tidenes ende. Han har utvalgt dette folk til å bli brukt på en måte som han ikke har utvalgt noen annen nasjon til. Men når det gjelder menneskenes personlige frelse, så er den den samme for Israels folk som for alle andre folk. Det er troen på Guds Sønn. Det er barnekårets utvelgelse.

Når det likevel finnes mange oppriktige kristne som ikke forstår det som vi her har sagt om Israel, og ikke forholder seg til Israel på en slik måte som vi har nevnt, så skyldes det dessverre ofte gammel luthersk teologi.

Den sa nemlig at alle løfter var oppfylt i Kristus på en slik måte at det eksklud-

erte det syn at man kunne ta Bibelen bokstavelig og håndgripelig når det gjaldt løftet om Israels land. Og i det hele tatt når det gjaldt de mere eksakte ting vedrørende Israel og nasjonene.

Man åndeliggjør alle profetier. Det er både mot Skriften, og det innebærer en fare å gjøre det. Men vi må være klar over at de som i dag gjør dette og er oppriktige kristne, gjør det i god tro. Vi må ikke anklage dem for ikke å være sanne kristne om de ikke står i det forhold til Israel som her er gjort klart.

Det avgjørende spørsmål

Når alt kommer til alt, er det kun én kjensgjerning som avgjør om vi er sanne kristne. Og det er om vi kjenner Jesus, for det evige livet er å kjenne ham. (Joh 17,3)

Det er det Jesus spør etter når han kommer igjen. Spørsmålet er da om han kjenner oss og vi kjenner ham. Det eneste Jesus da kommer til å si til dem som ikke blir frelst, er: Jeg kjenner dere ikke.

Vi må ta det forbehold at det finnes mennesker som er levende kristne og som tror på Guds Ord på samme måte som vi har nevnt her, men som likevel ikke er klar over de ting om Israel som vi har skrevet om i denne lille boken. De ser det ikke på samme konkrete måte som vi har nevnt her. Men gode kristne kan de være for det. ●

BAKGRUNN

ØIVIND ANDERSEN

Født i Oslo 9. juni 1905. Han tok teologisk embetseksamen ved MF i 1931. Siden var han lærer, og senere rektor, ved Fjellhaug skoler i til sammen over 50 år. Han døde i 1994.

Øivind Andersen har skrevet en rekke bøker; «Grunnsannheter til frelse», «I sjæleborg hos Jesus» er noen av de mest kjente.

En del av hans taler er tatt opp på kassett, og kan bestilles fra Bibelsk Tros kassettjeneste (se annonse side 23).

Ordet vekker

Ordet vekker,
sønderriver
all vår trøst i lovprogram,
- knuser, knekker,
tukter, driver
oss til Kristus; og i ham,
får vi livet, uten noen
egen trøst - endog i troen.
Han er veien, stien, broen,
den som fører evig fram.

Ordet trøster,
Ordet tukter,
Ordet stiller all vår trang.
Herren høster
troens frukter,
av sitt ord, i takkesang.
For hans nådebarn vil tjene
ham i alt - og ham alene.
For de har i Jesus ene
evig liv og barnerang.

Må det blotte
Ordet bare
fylle hjerte, sjel og sinn!
Å ja, måtte
han forklare
selv sitt ord og ta oss inn
til sitt hjerte, ved det rene
korsets ord, så vil vi tjene
ham med alt; og må han ene
lede alle våre trinn.

Olav Nergård

Vi tror på Gud Fader den allmektige, himmelens og jordens skaper! Og på Jesus Kristus, Guds enbarne sønn Var Herre, som ble født ved Den Hellige And, død av Jomfru Maria, og ble døpt ved Pontius Pilatus, død og begravet, for ned til dodsriket, stod opp fra de døde tredje dag, for opp til himmelen, sitter ved Gud den allmektige Faders høyre hånd. Skal derfra komme igjen for å domme levende og døde. Vi tror på Den Hellige And, en heilig allmenn kirke, de heilige apostlene, syndernes forløselse, legenes kors, trodøse og det evige livet i himmelen, til Gud Fader den allmektige, himmelens og jordens skaper! Og på Jesus Kristus Guds enbarne sønn Var Herre, som ble født ved Den Hellige And, død av Jomfru Maria, pint under Pontius Pilatus, korsfestet, død og begravet, for ned til dodsriket, stod opp fra de døde tredje dag, for opp til himmelen, sitter ved Gud den allmektige Faders høyre hånd.

Øivind Andersen

Ny utgivelse!
TROSLÆRE

«Øivind Andersen var bibellærer – i dette ordets beste betydning. Hans forkynnelse var preget av dypt kjennskap til Bibelen og av inderlig tilegnelse av dens budskap. Dermed kunne han på en sjeldent måte vise sine tilhørere veien til fred med Gud i troen på Jesu fullbragte forsoning. Denne inderlige tilegnelse av bibelbudskapet preget også hans undervisning i troslære.

Den boken som nå foreligger er Øivind Andersens eget manuskript, som lå til grunn for hans undervisning.

Leseren får her en veiling som hviler i en ubrytelig tillit til bibelen som Guds inspirerte, ufeilbare ord. Man får en følelse av å være grepet av en fast og sikker hånd, en veilders hånd som kjenner veien og som kan lære deg selv å gå den.»

Carl Fr. Wisløff

Stiftelsen «På Bibelens Grunn» har trykket Øivind Andersens troslære.

Boken bestilles hos:

Gordon Landro,
4167 HELGØY.
Tlf. 51 75 22 48.

Pris kr 200 + porto.

Kva med kristendommen og islam?

Av Olav Toft

Mange meiner at kristne og muslimar kan samarbeida. Og no kan ein til og med lesa, i Folkets Framtid 27. juni, at KrF sin toppkandidat ved stortingsvalet til hausten vonar at mange muslimar vil røysta på KrF i hovudstaden i år. Sjølv meiner han at «muslimer og kristne tross alt har flere verdier felles, og at KrF på flere områder fører en politikk som også muslimene ønsker.» Som døme på det trekker han fram alkoholpolitikken. Eit anna døme er KrF sitt arbeid for å styrkja ekteskap og familie.

Men dette syner at ein som snakkar slik ikkje kjenner islam sin familiepolitikk. Elles ville det vera syrgjeleg. Det syner kor lite KrF sin toppkandidat i Oslo veit om kva islam står for. Han synest heller ikkje å vera klar over at nest etter jødane, hatar islam dei kristne mest. Muslimane skal fyrst sletta ut Boka sitt folk, og så skal dei ta sundagsfolket. Islam kan nok samarbeida med kristne, men berre til muslimane har fått så stor makt at dei kan kjempa og vinna over dei vantruande.

Eit godt døme på dette er det tragiske som nyleg hende i Etiopia, då ein kvinneleg misjonær frå Danmark, sjukepleier Janne Pedersen, var brutalt lemlest og myrda. I bladet Misjonsringen 2/97 fortel etiopiamisionær Jorunn Hamre at den 29. mars kom den triste meldinga om at

misionær Janne var myrda av røvarane. Etter seks dagar kom det ny radiomelding om at ho var myrda. Nokre bønder hadde funne henne i skogen, ille torturert. Augavitne kunne fortelje at seks tungt væpna røvarar hadde ført søster Janne inn i skogen. Alt var planlagt.

Gjennom denne fryktelege ugjerninga har dei sendt eit signal. – Vi vil ikkje ha misjonærar i vår provins, vi tilhører islam!

Mekane Yesus kyrkja har planar om å trappa opp arbeidet i denne provinsen, der vi har fått fotfeste for evangelisk arbeid fleire stader. Be for Bale provins. Be for dei finske og danske misjonærane som har sin arbeidsplass der, men som førebels ikkje kan halda fram i arbeidet. Be også for dei seks røvarane, at styremaktene må finna dei.

I gravferda var det samla tusen menneske. Fleire muslimar var der òg. Dei spør kva meining Gud har med dette. Martyrane sitt blod er kyrkja sin sæd.

* * *

Dette som Jorunn Hamre her fortel viser islam sitt sanne andlet, – når muslimane er sterke nok til å visa kva dei står for. Og når dei gjev uttrykk for å vilja samarbeida med dei kristne, er dette berre for å få inngang og tillit – inntil dei vert sterke nok. ●

BESTILL BIBELSK TRO

Ordinært abonnement, helår
Studentabonnement, helår

kr. 100,-
kr. 70,-

**Hele 1997, og de av 1996-
utgavene som finnes i restopplag**

kr. 150,-

BIBELSK TRO**Postboks 264****4350 Nærø**

Lov og evangelium i forkynnelsen

Av Reidar Eriksen

Del 2

Tese IV

Kunnskapen om den rette forskjell mellom loven og evangeliet er ikke alene et strålende lys som bringer den rette forståelse av hele Skriften, men uten denne kunnskap er og blir Skriften en lukket bok.

Her kan det være på sin plass å streke under hvor nødvendig det er å ha de rette dimensjoner i vår omgang med Ordet. Det er den vertikale dimensjon det først og fremst er tale om, at vi mennesker har med en hellig Gud å gjøre.

I vår tid fokuseres det så lett på rent medmenneskelige forhold og på det å finne psykologiske løsninger på konfliktene. Og la det være sagt at god psykologisk hjelp kan være på sin plass og til hjelp i veldig mange vanskelige situasjoner. Men vi må vite at psykologi aldri kan erstatte sjelesorg. For mennesket har med den levende Gud å gjøre, og må komme til et rett forhold til Ham.

Noen viktige sider ved dette bør nevnes:

1. Det rette menneskeverd må framheves. Mennesket er skapt i Guds bilde og har en uendelig verdi i hans øyne. Mennesket er unikt i skaperverket som Guds ypperste skapning. – Men syndefallet satte skille: mellom mennesket og Gud. Det ugjenfødte mennesket befinner seg i syndefordervet og er fortapt under Guds dom.

2. Derfor må forkynnelsen være slik at tilhøeren blir avslørt og forstår at budskapet gjelder han

personlig. All synd er synd mot Gud. Salme 51,6. Å være synder er å være uten Gud – utenfor Kristus. Johs. 16,9. Det er dette de må få se, enten de er fromme eller forkomne. Å være utenfor er å være under Guds vrede – å være fortapt.

3. Men framfor alt må korsets evangelium forkynnes, det frigjørende budskapet om nåden i Kristus. Det er det eneste budskapet som kan sette synderen fri. Det er dette som er lyset! Skinner ikke det, hjelper det lite om teorien er i orden. Men Skinner det, da er det evangelieforkynnelse, og verken opplevelsesjag eller død ortodoksi.

Tese I taler om at Gud gjør to gjerninger ved sitt Ord:

Det læremessige innhold i Den Hellige Skrift – og det gjelder både GT og NT – består av to doktriner som er stikk motsatte. Loven på den ene side og Evangeliet på den andre.

Loven og Evangeliet går som to parallelle linjer gjennom hele Bibelen. De må ikke skilles fra hverandre og heller ikke falle sammen. Skiller de fra hverandre åpnes det for svermeriet. Og faller de sammen fører det til lovtreldom. Men samtidig står de begge i et bestemt forhold til hverandre. Og de er begge Guds Ord. Rom. 7,12.

Dette betyr at Gud gjør to gjerninger ved sitt Ord. Han dører og gjør levende. Han vredes og forbærmer seg. Han bryter ned – og bygger opp.

SØKELYS PÅ FORKYNNELSEN

Dette er den grunnleggende sannhet i læren om lov og evangelium. Bare på denne bakgrunn får man det rette lys over budskapet. Under loven er mennesket virkelig under Guds vrede og dom. Det er ingen nåde i loven. Loven stiller frelse i utsikt bare for den som er fullkommen. Gal. 3,12. Rom. 10,5. Men vi som har fått loven og er forpliktet på den er jo ute av stand til å leve i samsvar med den. Vi er syndere og fiender av Guds lov etter naturen. Derfor er vi under dommen. Loven dømmer oss! Gal. 3,10. «*Forbannet er hver den som ikke holder fast ved alt som er skrevet i lovens bok, så han gjør det.*»

Luther sier: »*Loven er Gud når han anklager og dømmer. Evangeliet er Gud når han rettferdig gjør.*»

Evangeliet stiller intet krav til meg! Det taler om hva Gud har gjort ved Sønnen som vår stedfortreder og forsoner. Derfor frigjør evangeliet ved at det gir nåde og syndforlatelse for Jesu skyld til hver den som tror. Rom. 4,5. Evangeliet er hva Gud har gjort ferdig for oss! Han sparte ikke sin egen Sønn, men gav ham for oss alle. Rom. 8,32.

«*Loven peker på deg med sine krav og bud. Alt som preker om våre synder og Guds vrede er loven. – Derimot er evangeliet en preken som intet annet viser og gir enn nåde og tilgivelse i Kristus Jesus.*»

Men det er viktig å forkynne budskapet om Kristi kors. Budskapet om

stedfortrederen må lyde klart. Det er ikke evangeliet som forkynnes når Kristus framstilles som det store forbildet. Guds kjærlighet er at Gud ikke sparte sin egen Sønn. «*Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere.*» Rom. 5,8. Gud gav sin enbårne Sønn for oss, som vår stedfortreder til forløsning fra syndens skyld og dom og fra dens forpliktelse som frelsesvei for oss, fra satans makt og fra den evige død.

Tese VI:

Guds Ord blir ikke rett forkjent hvis ikke loven får lyde i fullt alvor og barskhet og evangeliet i sin fulle sødme, men tvert i mot elementer fra evangeliet blandes sammen med loven og elementer fra loven blandes sammen med evangeliet.

Hva er sann syndserkjennelse? – Og hvorledes skapes syndserkjennelse i hjertet? Dette er vesentlige spørsmål som må finne sitt rette svar. Skal det tales om de ytre synder og laster for å skape syndserkjennelse? Skal det hamres på loven? Forkynnes skal det. Men skaper en ensidig lovforkynnelse syndserkjennelse? Hva vil det si å avsløres av loven? – Det svarer Hebr. 4,12-13 på: «*For Guds Ord er levende og kraftig og skarpere enn noe tveggelget sverd. Det trenger i gjennom helt til det kløver sjel og ånd, ledd og marg, og dømmer hjertets tanker og råd. Og ingen skapning er skjult for ham. Alt ligger nakent og bart for hans øyne som*

vi skal stå til regnskap for.» Det var i møtet med den hellige Gud Jesaja fikk se sin synd, sin urenhet og sin avmakt. «Ve meg! Jeg er fortapt. For jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt i blant et folk med urene lepper. Og mine øyne har sett kongen, Herren, hærskarenes Gud!»

I Salme 51, 5-7 sier David: «*For mine overtrødelser kjenner jeg, og min synd står alltid for meg. Mot deg alene har jeg synet, det som er ondt i dine øyne har jeg gjort. Se, jeg er født i misgjerning, og min mor har unnfangen meg i synd...*»

Da Paulus fikk et møte med den oppstandne Jesus, fikk han se seg selv som den urene, som den hjelpløse som var uten evne og vilje til å forandre på sin stilling. Møtet med Guds hellige lov førte til hans død. Rom. 7,9-10.

I denne situasjonen fikk alle disse tre møte evangeliet og ble løst fra loven. Det førte til en hjertets overbevisning om dets sannhet, skapt ved Den Hellige Ånd. Gal. 2,16 fg.

Og slik må budskapet i lov og evangelium forkynnes. For hører en bare loven, vil mennesket reagere negativt, dvs. enten til det verre, fordi det er fiendtlig innstilt overfor lovens bud – Rom. 8,7 – eller til hykleri og fariseisme fordi det innbiller seg at å holde loven betyr å forandre lovens krav. Dermed settes Guds autoritet til sides for den menneskelige fornuft.

Men lovens dype alvor er møtet med den hellige Gud. Der åpenbares Guds

vrede og hva det vil si å være fortapt! Lovens fulle alvor og barskhet er at det er ingen formildende omstendigheter i loven. Det gagner lite å peke på de ytre synder hvis ikke den enkelte får se sin sanne stilling i Guds lys. – Selv mine beste gjerninger er smittet av synden. Det er dette som er syndefordervet. Det er ingen nåde i loven!

Men så må heller ikke evangeliet inneholde elementer av loven. Blandes loven med evangeliet, mister både loven og evangeliet sin egenart. Rom. 11,6: «*Men er det av nåde, da er det ikke lenger av gjerninger. Ellers blir nåden ikke lenger nåde.*» Når Rom. 4,16 sier at Abraham fikk løftet ved tro, understrekkes det at det skulle være av nåde. Dermed sier apostelen at troen ikke er en betingelse for å få del i gaven, men den åpne hånd som tar i mot. «*Å tro er å frasi seg selv all verdighet og fjeneste, og all evne til å frelse seg selv og bare ta imot nåde over nåde – gratis – gratis!*»

(Rosenius)

Men da må forsoningen forkynnes som nådens grunn. Evangeliet må forkynnes som en tilsigelse av det som er ferdig og fullkommen og ikke som omtale. Dette er viktig. For ellers forkynnes det feil om Kristi kors!

Hva er evangeliets sødme? – Eller dets rette kjennetegn?

Aller først at verket er fullført i Kristus. Synden er sonet og fallet gjenopprettet. For Kristi skyld

tilgir Gud den angrende synder helt og fullt og tar ham på ny inn i barnekåret. Rom. 8, 3-4.

Men like viktig er det at evangeliet er Guds verk alene. Han sparte ikke sin egen Sønn. Han gav ham som sonoffer for verdens synd. Forsoningens verdi er uendelig. Den kostet Gud alt. «*Vi er dyrt kjøpt!*» 1.Pet. 1,18-19.

Tese XIII:

Det blir så galt at mange gir det inntrykk når man formaner til tro at mennesket selv kan prestere troen eller i det minste hjelpe til, i stedet for å forkynne troen inn i hjertet ved å framholde alle evangeliets løfter til ham.

I denne sammenheng vil vi peke på 2 forhold:

1. Det er viktig å tale om troen, fordi det er viktig å gjøre det klart at det er ved tro og ikke ved gjerninger en blir frelst. Innbydelsen til tro er sterk i Guds Ord. Også i aktiv form: –Tro! – Men da er det innbydelsen til å ta imot det som er ferdig det gjelder. Ap.gj. 16,31: «*Tro på den Herre Jesus!*»

2. Men forkynneren må ikke i denne innbydelsen legge inn troen som et krav, en handling som vi kan prestere eller medvirke til. «*En predikant må faktisk være i stand til å holde en tale om troen uten i det hele tatt å bruke ordet tro. Det er ikke så viktig at han banker ordet tro inn i ørene på tilhørerne, men det er nødvendig å forme sin adresse slik at det oppstår et ønske i hver eneste fattig synder om å få kaste sin syndebyrde ned for Kristi føtter og si: Du er min, og*

jeg din.» (C.F.W. Walther)

Gal. 3,1-2 er et klassisk eksempel på paulinsk trosforkynnelse: «*Dere som har fått Jesus Krisuts malt for øynene som korsfestet! – Var det ved lov gjerninger dere fikk Ånden, eller var det ved å høre troen forkynt?*» Rettferdig gjørelsens grunn er ikke troen, men troen på Kris-tus.

Tese XVI:

Guds Ord anvendes galt når predikanten prøver å få tilhørerne til å tro at de er rett omvendt straks de er blitt kvitt visse syndige vaner eller laster, og har latt seg engasjere i ulike slags tjenester. Det blir ikke skjelhet rett mellom lov og evangelium dersom frelsen ikke først og fremst blir forknyt som syndenes forlatelse.

I dagens forkynnelse fokuseres ofte og i stadig sterkere grad på ulike slag åndelige opplevelser,

helbredelser, frigjøring fra syndige laster som narkotika, alkoholmisbruk etc., slik at dette for mange blir identisk med det å bli frelst. Visst er det stort å oppleve slike ting. Men frelse er dette ikke. Og derfor innebærer en slik forkynnelse en stor fare. For dersom ikke forkynnelsen makter å føre et menneske til et møte med Gud, slik at det får se sin sanne stilling og kan finne trøst i Jesu blod og syndenes forlatelse alene, da blandes lov og evangelium. Det er ved Jesu kors den virkelige byrden faller av.

Det kunne her ha vært på sin plass å si noe om forskjellen mellom lov-

gjerninger og gode gjerninger, som troens frukt. Men det skal bare strekkes under at det er det gjenfødte mennesket som kan bære frukt for Gud i gode gjerninger. Det er gjenfødselen som er den nyskapende kraft i et menneskes liv. Det er en menneskelig tanke å hevde at sann omvendelse er å få slutt på syndige handlinger som en før lå under for. Bibelen sier at omvendelse er sinnsforandring. Da konfronteres synderen med Jesu ord om at en først av alt må få et nytt sinn og et nytt hjerte og en ny ånd. Det fører til en forandring av ens innerste ego. Se Johs. 3,3 fg.

Luther taler ofte om at det som den gjenfødte gjør er velbehagelig for Gud. For det er troens frukt. Også trellen kan gjøre godt arbeid, sier han, men det er lov gjerninger og ikke troens frukt.

Hva er frelse? – Underlig nok er det ingen entydig oppfatning av dette i vår tid. Det hevdes at frelsesbegrepet omfatter «hele mennesket». Det er rett nok sett i det rette perspektiv – i vårt forhold til Gud. Men når så begrepet får et politisk eller et sosialt preg, da legges en helt annen dimensjon inn i begrepet. Da framheves gjerne rettferdighetsprinsippet på det medmenneskelige plan. Nei! «Jeg står for Gud som er vred over mine synder, men som vil gi meg tilgivelsens nåde for Jesu skyld. Og dette får jeg ved troen alene» (C. Fr. Wissloff). Det er dette budskapet som må forkynnes

til menneskers frelse.

Tese XXV:

Ordet blir galt brukt når forkynneren ikke tillater evangeliet å ha den primære rolle i forkynnelsen.

Hvordan skal en forstå at lov og evangelium må settes i det rette forhold til hverandre i forkynnelsen?

Det gis 3 muligheter:

1. Loven får spille en dominerende rolle.

2. Loven og evangeliet likestilles.

3. Evangeliet får hovedplassen i forkynnelsen.

Forkynnelsens oppdrag er å forkynne evangeliet – det glade budskap. Mark. 16,15.

Visst skal loven forkynnes! Men den er likevel underordnet evangeliet. Et studium i Galaterbrevet 3 vil kaste lys over det rette forholdet:

Gal. 3,1-5: Ikke ved lov gjerninger, men ved å høre evangeliet, ble galaterne frelst (fikk de Ånden).

Gal. 3,11-13: «*Ingen blir rettferdig gjort ved loven – Den rettferdige av tro skal han leve. Og loven har ikke noe med troen å gjøre – Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse.*»

Gal. 3,19: «*Hva skulle loven tjene til? Den ble lagt til for overtredelsenes skyld.*»

Gal. 3,24-25: «*Slik er loven blitt vår tuktemester til Kristus, forat vi skulle bli rettferdig gjort av tro. Men nå når troen er kommet, er vi ikke lenger under tuktemesteren.*»

Forkynner vi evangeliet – slik at folk kan høre seg frigjort og frelst fra loven

og Guds vrede? Det må være det mest sentrale spørsmål i forkynnerens liv. Da først forkynnes lov og evangelium rett!

Guds ord er et nådemiddel – ikke et virkemiddel. De mange effekter og virkemidler og personlige egenskaper hos forkynneren kan være nødvendige og verdifulle. Men intet av dette kan føre en synder til liv i Gud. Ingen følelser eller viljebeslutninger kan gjenføre et menneske. Det kan bare Guds Ord. 1.Pet. 1,23.

Reformatorene sier om dette:

«*Det er en umulighet at et menneskehjerte kan elske Gud bare ved loven og dens gjerning. For loven viser bare Guds vrede og alvor, anklager og fordømmer oss. Det er umulig å elske Gud før vi ved troen kjenner og mottar Guds barmhjertighet.*»

Bibelens menneskesyn er at mennesket er fortapt uten Kristus. Det er bare hos Jesus jeg finner en nådig Gud. Utenfor Kristus hersker vreden.

Loven kan ikke hjelpe meg. Bare evangeliet forteller meg om Guds nåde i Kristus Jesus. Bare det kan virkelig frelse og frigjøre.

At forkynnelsen alltid skal bestå av lov og evangelium betyr at de to må stå i et rett forhold til hverandre. Men noe samarbeid kan det likevel ikke være tale om. Loven er intet nådemiddel. Evangeliet frelser fra loven. Frelsen er at Gud sin nåde og kjærlighet frelser meg fra sin egen vrede. ●

Profeten Joel og endetiden

Av Dag Risdal

Leksjon 5 (fortsettelse)

Dommen over Guds folks fiender (3,6-21)

Vers 6: Før vi hører om den store dommen over Guds folks fiender, får vi et glimt av frelse og seier for Guds folk. Her i vers 6 ser vi igjen et eksempel på det "profetiske perspektiv", det vil si at flere hendinger i frelseshistorien sees som topper bortover synsranden.

Det babylonske fangenskap for Judas og Jerusalems innbyggere opphørte i 538 f.Kr. Da fikk de sin *nasjonale* frihet tilbake. Men dette er et bilde på den *åndelige* frigjøringen i Kristus: "Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri" (Joh 8,36).

Med andre ord: Opphørelsen av det babylonske fangenskap og inngangen til frelsen i Jesus Kristus sees her i ett perspektiv. Men dette peker enda lenger fremover, nemlig til håpet om at "skapningen skal bli frigjort fra treldommen under forgjengeligheten, og nå fram til Guds barns frihet i herligheten" (Rom 8,21).

*

Her i Joel 3,7ff. trekker profeten inn illustrasjonen av *Herrens dag* gjennom det som hendte i *Josafats dal* (v 7 og 17) - til beskrivelse av den siste, avgjørende fasen av kampen mellom Guds rike og den samlede verdensmakt.

Josafat var en gudfryktig konge i Juda, som levde like før profeten Joel. Navnet *Josafat* betyr "Herren har dømt" og *Josafats dal* (Joel 3,7.17)

blir derved symbolet på Herrens dom og avgjørelse. Når det her understrekkes at det er en *dal* (v 7 og 17), vil profeten ha sagt at slaget *ikke* finner sted på en slette hvor fienden lett kan slippe unna, men i en dal der de blir tvunget til et *endelig* og *avgjørende* slag. Det finnes ingen fluktmuligheter.

I 2 Krøn 20 berettes det om en stor fiendehær (av moabitter og andre hedningefolk) som slår seg sammen til krig mot kong Josafat.

Det er beretningen her i 2 Krøn 20 - om *Herrens krig* mot og seier over Israels tre-dobbelte fiende. Se 2 Krøn 20, 3-4; 12-15 og 20-26. Dette er meget trossykkende lesning!

For i den *åndelige* strid Guds forløste barn står i, har også vi en tre-dobbelt fiende, nemlig djevelen, kjødet og verden. Og i den åndskampen har Jesus allerede *vunnet* det store slaget - nemlig på Golgata kors: "Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset. Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset" (Kol 2,14-15).

*

Den strid som utkjempes her i 2 Krøn 20 har noe av samme vesen. Det er Herrens strid: "...Hør etter, hele Juda og dere Jerusalems innbyggere og du kong Josafat! Så sier Herren til dere: Frykt ikke! Denne store hæren skal

dere ikke være redde for. For denne krigens er ikke deres, men Guds" (2 Krøn 20,15).

Dette var altså "Herrens krig", da han dømte - ikke bare Israels fiender - men Gudsrikets fiender.

Ut fra hendingen i Josafats dal, ser profeten tre typiske trekk ved Herrens dag, den endelige:

Det blir en *avgjørelsens dag* (3,4). Sml. 2 Krøn 20,12.

Dagen maner til *sann omvendelse* (3,5). Sml. 2 Krøn 20,3-4.

Herrens dag blir for de troende *en gledens dag* (3,21-22). Sml. lovprisningen og gleden i 2 Krøn 20, 26-27.

Og på samme måte som Moabittene led et avgjørende nederlag under kong Josafat, slik skal Israels fiender lide det store nederlag i endetiden.

Apostelen Paulus uttryr: "Hva skal vi da si til dette? Er *Gud* for oss, *hvem* er da imot oss?" (Rom 8,31).

*

Denne senere historie kan muligens bekrefte en viss grad av oppfyllelse av disse profetier. Men *tyngdepunktet* i det profetiske budskapet bør ikke legges på folkenes navn og de historisk-geografiske betegnelser (v 9-24).

Det vesentlige her i Joel 3 er det *endetypiske*. Det dreier seg om Guds folks fiender og motstandere i endetiden, uansett navn og folk. Disse fiender skal en dag få sin endelige dom. Det skal bli et *avgjørende slag*, men resultatet blir Guds rikes endelige seier over verdensmakten - og ikke minst

seier over den åndsmakt som står bak verdensmakten. «Nå holdes det dom over denne verden. Nå skal denne verdens fyrste kastes ut» (Joh 12,31).

Et annet og viktig perspektiv ved denne *Guds dom* over hedningene må nevnes (3,7.17). Dommen har å gjøre med folkeslagenes forhold til Israel og verdens forhold til de kristne (sml. 1 Mos 12,2-3). Gud lar "deres gjerninger faller tilbake på deres eget hode" (v 9 og 12). "Far ikke vill! Gud lar seg ikke spotte! Det et menneske sår, skal han også høste" (Gal 6,7-8).

Nå er det uten tvil vesentlig å være klar over at bruken av ordet *hedningefolk* (v 7 og 17) ikke sikter på slike som lar seg frelse, men folk som har stilt seg *fientlig* til Israel og til de kristne.

*

Enkelte fortolkere mener at den "Herrens krig" mot hedningefolkene som skildres her i Joel 3,7-19 har mange likhetstrekk med det store slaget ved Harmageddon, som beskrives i Åp 16,12-14. I begge tilfeller skimter vi et klart endetidsmønster. Det er noe endegyldig ved dommen, som har med verdens undergang å gjøre. *Sigden* er et domsredskap som Herren bruker (v 18). Den er høstens og dødens symbol. Guds vredes vinperse er full (Åp 14,14).

Vers 21: *Sion* betegner her *Herrens trone*. Samtidig er Sion stedet for Herrens åpenbaring. Det er fra Sion den profetiske forkynnelse og det formannende vekkerop utgår i

endetiden! Sion gir tilflukt og vern for dem som søker frelsen i Jesus. "Men dere er kommet til Sions berg, til den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem, til englenes myriader" (Heb 12,22).

*

Budskapet i Joel 3,3-21 minner mye om Herrens *dobbelte* handlemåte i 2 Mos 14, nemlig hendingen ved Det Røde Hav. Den gang førte det til *undergang* for egypterne og til *frelse* for Israels folk. Dette mønster skal gjenta seg i endetiden - bare med mye større dimensjoner.

På Herrens avgjørende dag vil det bli en *dom* over verdensrikene og denne verdens fyrste, og det blir en frelsens dag for Guds folk og troens barn.

I virkeligheten er dette et bilde på den ytterste dag - **HERRENS DAG** - og Jesu gjenkomst (2 Pet 3,10-13). Da blir det himmel eller helvete - evig frelse eller evig fortapelse - alt etter den enkeltes forhold til Jesus, Guds Sønn: "Den som tror på Sønnen, har evig liv. Men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham" (Joh 3,36). Og i begge slag tvinges det til *avgjørelse*: "Skare på skare samler seg i avgjørelsens dal. For nær er Herrens dag i avgjørelsens dal" (v 19).

Det store skillet settes mellom *Guds folk* og *verdensfolkene*, mellom *Guds rike* og *Satans rike*. Derfor "avgjørelsens dal" (v 19). Vi stilles uavlatelig på valg! Og til syvende og sist står valget mellom sannhet og løgn, mellom

lys og mørke, mellom Kristus og Antikristens ånd. Utfallet av avgjørelsen får enorme følger: Ewig frelse og salighet eller evig undergang og fortapelse.

Guds-rikets herlighet skal følge etter denne dom (3,22-26)

Vers 22: Kjennskap innebærer personlig erfaring (Joh 17,3). Men i sluttenten av verset, synes vi å være like foran himmels port: "Og Jerusalem skal være et hellig sted. Fremmede skal aldri mer trenge seg inn der" (v 22).

Dette minner faktisk om beskrivelsen av "det nye Jerusalem" (Åp 21-22). Her lyder det også: "Og intet urent skal komme inn i staden, og ingen som farer med styggedom og løgn, men bare de som er innskrevet i livets bok hos Lammet" (Åp 21,27).

Vers 23: Gjennom denne skildringen som her blir gitt, er det grunn til å spørre: Befinner vi oss nå på jorden eller er vi nådd

frem til herligheten i det himmelske Jerusalem?

Den kilde som veller frem fra Herrens hus kan også være et bilde på den rikdom og velsignelse som evangeliet fører med seg - både åndelig og timelig (materielt). Sittimdal betyr "dalen med akasietre" eller Akasiedalen. Meningen er vel den at det tørre ufruktbare land skal ved denne kilde gjøres frodig og rik. Vi kan gjerne tenke på den rikdom og velsignelse som misjonen bland folkeslagene har ført med seg.

Samtidig er det noe ved selve *evangeliet* som minner oss om herligheten i himmelen. Jesus taler om dette: "Den som tror på meg, som Skriften har sagt, fra hans indre skal det flyte strømmer av levende vann. Dette sa han om den ånd som de skulle få som trodde på ham..." (Joh 7,38-39).

Det Jesus her lover og sier kan faktisk minne om velsignelsen i det evige herlighetsrike.

Joels bok slutter med

Guds seier: "...Og Herren bor på Sion" (v 26). For i den åndelige strid som Joels bok (og hele Skriften) skildrer, dreier det seg *ikke* om en kamp mellom to jevnlike parter. Nei, Kristus - Guds Sønn - har seiret på korset på vegne av oss over denne verdens makter og myndigheter. Det store generalslaget er allerede avgjort.

I endetidsfasen skal det bli synlig for alle parter at Gud i Kristus har vunnet en evig seier - for at troens barn skal vinne "frelsen i Kristus Jesus med evig herlighet" (2 Tim 2,10).

Av den grunn går all pris og takk og ære til Lammet - "fordi du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud" (Åp 5,9).

Og det passer å avslutte med Åp 14,1: "Og jeg så, og se: Lammet stod på Sions berg. Sammen med det var de hundre og førti fire tusen, som hadde Lammets navn og dets Fars navn skrevet på sine panner." ●

Gode sang- og talekassetter

SANGKASSETTER:

- "Liv, frelse og framtid", Elisabeth og Helge Lindhjem (kr. 95)
- "Dyrt er du kjøpt", Magne Straumstein (kr. 80)
- "Ankerfestet", Randi Espeseth, Anne-Margrethe og Ole Andreas Meling (kr. 80)

TALEKASSETTER:

- be om *gratis* oversikt.

...bestilles fra:

**BIBELSK
TRO
Kassetjeneste**
Postboks 116, 4320 Hommersåk

Døsighed og søvn

Av Poul Madsen i «Mod målet» nr. 6/96

I lignelsen om de ti brudejomfruer sier vor Herre Jesus: «*Og da brudgommen lod vente på sig, blev de alle døsige og faldt i søvn* (Matt. 25, 5).

Døsighed

Den døsige magter ikke ret meget. Han er halvt bevidsløs. Han hører nok, hvad der bliver sagt, men hører det alligevel ikke. Han ser også tingene omkring sig, men ligesom i en tåge.

Når en menighed er blevet åndelig døsig, har det guddommelige ord mistet sin kraft. Det lyder nok – men kun som ord, ikke som kraft. Man hører det og hører deg dog ikke.

Mødre og gudstjenesterne bliver ikke sammenkomster, hvor Gud *som en virkelighed* er til stede i vor Herre Jesus, skønt man citerer ordet om, at hvor to eller tre er forsamlede i Hans navn, vil han selv være midt iblandt dem.

Derfor avsvækkes Guds frygten, ansvarsbevistheden og trangen til helliggørelse. Man kommer sammen for at have, hvad man kalder «et godt møde».

Man nævner Jesu navn for let – man lader ikke Lyset fra Guds og Lammets trone afsløre den forfaerdelige afstand, der er imellem ord og virkelighed i menighedens tilstand.

Venligheden hersker på bekostning af sandheden. Længselen efter fremgang i livet med Gud dør ud. Man mødes og bekræfter hinanden i middelmådigheden.

Man tror da på Jesus. Man læser hved dag i Bibelen. Man giver også sit bidrag til Guds riges arbejde.

Man er ikke opmærksom på, at man er havnet i lunkenheden, fordi man er blevet døsig. I døsigheden kan ingen gøre noget af hele sit hjerte, al sin kraft og al sin beslutsomhed. I døsigheden bliver alt af relativ betydning – det *absolute*, der fordrer alt, fortoner sig i tågedisen.

Når alt er mer eller mindre relativt, får Guds vrede ingen virkelig betydning. Der er ikke noget at være bange for! Her er fred og ingen fare! Vi har det hyggeligt og rart her i menigheden! Vi har gode møder!

Frelsens herlighed

I en døsig tilstand er der intet, der er herligt. Frelsen er blevet en ting iblandt så mange andre – ganske vist en god ting – en ting, man «selvfølgelig» har og er glad for!

Men den er ikke underfuld – og slet ikke et *under!* Ligesom Guds vrede ikke er noget at være bange for, er frelsen heller ikke noget at være begejstret for.

Fortabelsens gru og frelsens herlighed er blevet borte i døsighedens tågedis.

Korsets ord eller ordet om korset er udtømt for dets ydmygende og oprejsende kraft. Ingen bliver rystet i sit inderste – samvittighederne overbevises ikke om synd – man nikker bifaldende til, hvad der bliver sagt – det er jo et godt møde!

Man kalder Jesus for Herre – med lærerne – men man er for døsig til at dyrke Ham med hele sit hjerte!

Lidt efter lidt forvandles evangeliet til at blive et budskab, der sikrer os en betrygget tilværelse her på jorden. Livet skal leves under sikrede forhold. Økonomien skal hvile i seg selv. Alt skal gå pænt og velordnet til.

Begrebet *offer* forsvinder i realiteten. Man mister evnen til hellig alvor og hellig glæde. Ingen har et sønderknust hjerte og en sønderbrudt ånd, thi hvem kan få det, når alt er relativt?

Guds Ånd er derfor borte som en virkelighed, thi Han bor kun i det høje og hellige og i den, der har en sønderbrudt ånd.

Istedet for er åndløsheden der. Den forvandler sandheden til nogle floskler – glæden til tomhed – og nikker bifaldende til middelmådigheden.

I åndløsheden og døsigheden er der ingen lidenskab, ingen nikærhed – jo, man er lidenskabelig nikær for sit eget ve og vel her på jorden! Så har Guds børn mistet højheden uden selv at vide det – uden at sørge derover! Det uværdige og undermålige trænger ind, alt det, der hører tidsånden til, men bedrøver Helligånden.

Menigheden bliver mer og mer sølle. Men da den afviser Guds vrede og Guds domme, bygger den intet værn op imod sitt eget forfald. ●

Medarbeidere/skribenter i dette nummeret:

Reidar Eriksen

Født 1922 i Stavanger. Diakonutdannet ved Det norske Diakonhjem, Oslo, 1948. Stavanger off. lærerskole 1968. Misjonær i Etiopia 1949-67. Lærer ved Nærbø ungdomsskole 1968-70, Kvås folkehøgskole 1970-74. Rektor Fjelltun Bibelskole, Stavanger, 1974-89.

Gunnar Nordli

Født 1945 i Bjerkheim. Anleggsarbeider.

Magne Solsvik

Født 1936 på Angeltveit i Fjell. Ansgar bibelskole og Indremisjonens bibelskole i Tromsø. Seilt i utenrikssfart i flere år. Kretssekretær i Bergen krets 1981-86 for Den Norske Muhammedanermisjonen. Landssekretær fra 1990.

Reidulf Tværåli

Født 1950 i Namsos. Fjellhaug bibelskole 1971-72. Levanger lærerskole 1973-75, to års videregående utdanning ved Nesna lærerhøgskole. Arbeidet i grunnskolen fra 1975, fra 1987 ved Røyrvik barne- og ungdomsskole.

Niels Ove Vigilius

Født 1931 i Danmark. Cand. theol. 1962. Landssekretær i Kristelig Forbund for Studerende og Skoleungdom 1962-69. Bibelskolelærer ved Luthersk Missionsforenings Høiskole i Hillerød 1970-76. Formann for Dansk Bibel-Institutt 1972-74. Fra 1975 studierektor samme sted.

Bibelskolen på Fossnes

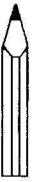
Skolen holder til i landlige og naturskjønne omgivelser i Stokke kommune i Vestfold.

- Vil du trenge dypere inn i Guds Ord? → Vi gjennomgår mange av Bibelens bøker.
- Vil du bli bedre kjent med Jesus Kristus? → Vi ønsker at du kan få møte Ham i Ordet.
- Vil du ha undervisning i Bibelens grunnspråk? → Vi tilbyr språkene gresk eller hebraisk.

Kontakt: Bibelskolen på Fossnes
3160 Stokke, tlf. 33339398

Skolen tilbyr både halv- og ettårig kurs, og du kan også komme for kortere perioder.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

 **Krogedal
bok & papir**
4350 Nærbø - 4341 Bryne

 **Høyland
og Jæren
FORBRUKS-
FORENING**

Legg merke til liljene på marken, hvordan de vokser! De strever ikke og spinner ikke!
Men jeg sier dere: Selv ikke Salomo i all sin prakt var kledd som en av dem.
Men kler Gud slik gresset på marken, det som står i dag og i morgen kastes i ovnen, skal han da ikke meget mer kle dere – dere lite troende?

(Matt 6,28b-30)